

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 21, 2023

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:945](#) 20-06-2023

Gebruik leugenachtige verklaring gedaan voor het bewijs.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:920](#) 20-06-2023

Gebruik eigen waarneming gedaan in raadkamer als wettig bewijsmiddel.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:944](#) 20-06-2023

Veroordeling tot levenslang blijft in stand.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:941](#) 20-06-2023

Is sprake van aantasting in persoon 'op andere wijze'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:943](#) 20-06-2023

Voorbedachte raad?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:936](#) 20-06-2023

Is sprake van een vuurwapen indien verschillende onderdelen van het vuurwapen ontbreken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:853](#) 13-06-2023

Verduistering van leaseauto's?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:854](#) 13-06-2023

Poging tot ambtsdwang?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:819](#) 13-06-2023

Bewijsminimum en werven voor gewapende strijd.

RECHTSPRAAK

Is sprake van een vuurwapen indien verschillende onderdelen van het vuurwapen ontbreken?

Is sprake van een vuurwapen indien verschillende onderdelen van het vuurwapen ontbreken?

Het cassatiemiddel klaagt erover dat het hof ondanks het ontbreken van onderdelen het voorhanden hebben van een vuurwapen bewezen heeft verklaard.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat geen sprake kan zijn van een vuurwapen als bedoeld in artikel 1 aanhef en onder 3° WWM indien verschillende onderdelen van dat vuurwapen ontbreken. Die opvatting is in haar algemeenheid onjuist. Het gaat er immers om of een voorwerp bestemd of geschikt is om projectielen of stoffen door een loop af te schieten. De enkele omstandigheid dat het voorwerp in gedemonteerde staat wordt aangetroffen of dat het voorwerp door het ontbreken van een onderdeel of onderdelen niet gereed is voor direct gebruik, brengt niet met zich dat die bestemming of geschiktheid van dat voorwerp als vuurwapen ontbreekt.

Uit de bewijsvoering van het hof volgt (i) dat de verdachte een aantal essentiële onderdelen van een gaspistool (loop, kolf) voorhanden had waarvan het samenstel in elkaar gemonteerd een vuurwapen (gaspistool) vormde waaraan de sluitveer, sluitveergeleidestang en demontagepal ontbraken en (ii) dat dit gaspistool bestemd was om projectielen of stoffen door een loop af te schieten. Het hof heeft verder geoordeeld dat noch de gedemonteerde staat noch het ontbreken van enkele onderdelen de geschiktheid en de bestemming als vuurwapen wegnemen. Het op het voorgaande gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte 'een vuurwapen' zoals bewezen verklaard voorhanden heeft gehad, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook in het licht van het verweer dat een aantal onderdelen ontbreekt toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:936

Zaaknummer: 21/04545

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en T.B. Trotman

Advocaten: Kötter, J.E. J.E. Kötter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voorbedachte raad?

Voorbedachte raad?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van feit 1 wat betreft de voorbedachte raad ontoereikend is gemotiveerd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 289 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip ‘met voorbedachten rade’ is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk

eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder als de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in wat voor en tijdens het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte al meerdere malen had nagedacht over de mogelijke oplossingen voor zijn financiële probleem, waarbij één van deze oplossingen het om het leven brengen van [slachtoffer] inhield, en daaruit afgeleid dat de verdachte al eerder het plan had om haar van het leven te beroven. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verdachte vervolgens in de hal van het verpleeghuis de uiteindelijke beslissing heeft genomen om [slachtoffer] van het leven te beroven. Verder heeft het hof vastgesteld dat ook tussen dit besluit en de daadwerkelijke uitvoering daarvan in de auto op de parkeerplaats enige tijd is verstreken, mede omdat de verdachte heeft getreuzeld zodat daarbij geen mensen in de buurt zouden zijn, en dat de verdachte die tussentijd heeft gebruikt om verder na te denken over het moment en de manier waarop het volgens hem zou moeten gebeuren. Uiteindelijk heeft de verdachte in zijn auto de keuze gemaakt om [slachtoffer] te wurgen met behulp van een tiewrap.

Met deze vaststellingen heeft het hof zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd geoordeeld dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld. Dat de vaststellingen van het hof ook inhouden dat de verdachte pas op het laatste moment

heeft gekozen tussen de verschillende manieren waarop hij zijn voornemen [slachtoffer] te wurgen kon uitvoeren, is voor de begrijpelijkheid van dit oordeel niet relevant.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:943

Zaaknummer: 21/05326

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C.N. Dalebout

Advocaten: Y. Moszkowicz

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Is sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’?

Is sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [aangeefster] en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, in het bijzonder wat betreft het oordeel van het hof dat de benadeelde partij recht heeft op vergoeding van immateriële schade.

De toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel berusten op het oordeel van het hof dat, gelet op de aard en de ernst van de normschending en de gevolgen daarvan, sprake is van de in artikel 6:106 aanhef en onder b BW bedoelde aantasting in de persoon ‘op andere wijze’. Daaraan heeft het hof in de kern ten grondslag gelegd dat de benadeelde partij met een misdrijf tegen het leven gericht is bedreigd in een e-mail aan haar werkgever, dat de benadeelde partij als gevolg daarvan maatregelen heeft moeten nemen om zichzelf te beschermen en zich veilig te voelen, en dat deze bedreiging ‘grote impact’ had op de benadeelde partij, mede gelet op haar verantwoordelijkheid voor de veiligheid van haar personeel. Die vaststellingen kunnen echter het oordeel dat sprake is van een aantasting in de persoon ‘op andere wijze’ niet dragen, mede in aanmerking genomen dat het hof niet heeft vastgesteld waaruit die grote impact concreet bestond, terwijl uit het schadeformulier ook blijkt dat de benadeelde partij zich ‘thans weer redelijk veilig voelt’.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:941

Zaaknummer: 21/02328

Rechters: V. van den Brink, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Veroordeling tot levenslang blijft in stand.

Veroordeling tot levenslang blijft in stand.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van de getuige [betrokkene 1].

In zijn arrest van 4 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1015 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat een tot de zittingsrechter gericht verzoek tot het horen van getuigen door de verdediging moet worden gemotiveerd. Deze motiveringsplicht houdt in dat de verdediging ten aanzien van iedere door haar opgegeven getuige moet toelichten waarom het horen van deze getuige van belang is voor enige in de strafzaak op grond van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissing. Aan dit motiveringsvereiste ligt ten grondslag dat de rechter in staat wordt gesteld de relevantie van het verzoek te beoordelen, mede in het licht van de onderzoeksbevindingen zoals deze zich op het moment van het verzoek in het dossier bevinden.

Naar aanleiding van de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de zaak *Keskin/Nederland* heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576 onder meer geoordeeld dat bij de beoordeling van verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, het belang bij het oproepen en horen van een getuige moet worden voorondersteld als het gaat om een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl deze getuige al – in het vooronderzoek of anderszins – een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking. In dat geval mag van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang worden verlangd (r.o. 2.9.2). Uit dit arrest volgt ook dat de rechter het verzoek om zo'n getuige op te roepen en te horen niettemin kan afwijzen, onder meer als hij tot het oordeel komt dat het (opnieuw) horen van de getuige voor de bewijsvoering van geen enkel belang zal zijn of geen toegevoegde waarde zal hebben. Dat kan zich bijvoorbeeld voordoen als de door de getuige afgelegde verklaring betrekking heeft op feiten en omstandigheden die door de verdachte niet worden betwist of als die feiten en omstandigheden door andere resultaten van het strafrechtelijk onderzoek al buiten redelijke twijfel zijn komen vast te staan (r.o. 2.9.3).

Het hof heeft – niet onbegrijpelijk – het verzoek tot het horen van [betrokkene 1] als getuige

zo uitgelegd dat het ertoe strekt ‘om de verklaring van de verdachte te ondersteunen dat hij niet de persoon was met het aanvalsgeweer (de AK-47), maar de persoon met het pistool.’ Daarvan uitgaande heeft het hof geoordeeld dat geen sprake is van een situatie waarin – gelet op de uitspraak van het EHRM in de zaak *Keskin* – het belang bij het oproepen en horen van een getuige moet worden voorondersteld. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. De Hoge Raad neemt hierbij in aanmerking dat de rechtbank en het hof de verklaring van de getuige uitsluitend voor het bewijs van de ten laste gelegde feiten hebben gebruikt voor zover de verklaring inhoudt dat twee schutters de shishalounge in zijn gelopen – een schutter met een handwapen en de ander met een AK-47 – dat zij allebei een helm op hadden en dat ‘[betrokkene 2]’ werd gezegd. Deze door het hof aan onder meer de verklaring van [betrokkene 1] ontleende feiten en omstandigheden zijn door de verdediging niet betwist. Gelet hierop faalt het cassatiemiddel voor zover het betoogt dat de beslissing tot afwijzing van het verzoek [betrokkene 1] als getuige te horen in strijd komt met de uitspraak van het EHRM in de zaak *Keskin*. De situatie dat de verdachte zijn ondervragingsrecht wil uitoefenen ten aanzien van een voor het bewijs gebruikte of te gebruiken, hem belastende verklaring, doet zich hier niet voor (vgl. HR 19 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:498).

Het hof heeft – niet onbegrijpelijk – geoordeeld dat het door de verdediging geschetste scenario over de persoon die het aanvalsgeweer hanteerde, niet aannemelijk is geworden, waarbij het hof onder meer acht heeft geslagen op de voor het bewijs gebruikte resultaten van het forensisch onderzoek. Daarvan uitgaande heeft het hof geoordeeld dat het horen van [betrokkene 1] niet noodzakelijk is ‘gelet op de huidige stand van zaken in het onderzoek’. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, mede gelet op de onderbouwing van het verzoek, waaruit ook niet blijkt waarover de verdediging deze getuige – in het licht van zijn tot de stukken behorende eerdere verklaring – nader wilde bevragen, toereikend gemotiveerd. Het cassatiemiddel faalt ook in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:944

Zaaknummer: 22/00542

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gebruik eigen waarneming gedaan in raadkamer als wettig bewijsmiddel.

Gebruik eigen waarneming gedaan in raadkamer als wettig bewijsmiddel.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht is bewezen verklaard, over het gebruik voor het bewijs door het hof van de in het bewijsmiddel opgenomen eigen waarneming.

Het hof heeft op grond van eigen waarneming vastgesteld dat in het filmfragment de verdachte tegen degene die de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep heeft aangewezen als het slachtoffer zegt: 'dan maar twintig jaar naar binnen, ik zweer je dit ga ik nooit opgeven' en 'dat ik het nooit ga accepteren, al moet ik je afleggen'.

Ten aanzien van een voorwaardelijk gedaan verzoek door de raadsman om, indien het hof de verdachte niet vrijspreekt van het ten laste gelegde, de behandeling van de zaak aan te houden teneinde een deskundige te benoemen die onderzoek kan doen naar de woorden die in het filmfragment te horen zijn, heeft het hof verder overwogen dat het in raadkamer het betreffende filmfragment, dat ook ter terechtzitting is afgespeeld, nogmaals bekeken en beluisterd heeft met behulp van hoofdtelefoons. Op deze wijze heeft het hof de relevante onderdelen van het fragment goed kunnen horen. Het hof heeft slechts minimale verschillen waargenomen ten opzichte van hetgeen de verbalisant in het proces-verbaal van bevindingen heeft gerelateerd, welke verschillen voor de bewezenverklaring van ondergeschikt belang zijn. Het hof stelt op grond van eigen waarneming vast dat de verdachte in het filmfragment tegen het slachtoffer zegt: 'dan maar twintig jaar naar binnen, ik zweer je dit ga ik nooit opgeven' en 'dat ik het nooit ga accepteren, al moet ik je afleggen'.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 339 lid 1 Sv en artikel 340 Sv van belang zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad overweegt hij overwogen heeft dat wil de eigen waarneming van de rechter als wettig bewijsmiddel kunnen meewerken tot het bewijs, deze waarneming bij het

onderzoek op de terechtzitting zal moeten zijn gedaan. Aan dit voorschrift van artikel 340 Sv ligt ten grondslag dat ook zowel de vertegenwoordiger van het openbaar ministerie als de verdachte en de raadsman die waarneming hebben kunnen doen en de gelegenheid hebben gehad zich daarover bij de behandeling van de zaak uit te laten (vgl. ECLI:NL:HR:2006:AX6414, r.o. 3.6).

In bijzondere gevallen staat de ratio van artikel 340 Sv er niet aan in de weg dat voor het bewijs gebruik wordt gemaakt van een buiten het verband van de terechtzitting gedane eigen waarneming van de rechter van een opname van beeld en/of geluid die niet op de terechtzitting is vertoond of ten gehore gebracht. Dat mag alleen als (i) die opname tijdens het onderzoek op de terechtzitting aan de orde is gesteld, (ii) de verdediging en het openbaar ministerie van die opname kennis hebben kunnen nemen en (iii) ter terechtzitting door de daar aanwezige verdachte, raadsman of vertegenwoordiger van het openbaar ministerie geen bezwaar is gemaakt tegen het niet vertonen of ten gehore brengen van die opname op de terechtzitting (vgl. ECLI:NL:HR:2019:1414, r.o. 2.5.4-2.5.5).

De Hoge Raad overweegt dat de als bewijsmiddel gebruikte eigen waarneming van het hof een filmfragment betreft dat betrekking heeft op de ten laste gelegde uitingen van de verdachte jegens de aangever. Dat filmfragment is, zoals volgt uit het proces-verbaal, tijdens het onderzoek op de terechtzitting tweemaal getoond. Ook is een proces-verbaal van de politie ter sprake gebracht waarin de inhoud van de beelden en wat daarop te horen is, is beschreven. De verdachte en zijn raadsman hebben zich op de terechtzitting uitgelaten over wat op het filmfragment te horen is. Daarbij heeft de verdachte betwist dat hij de ten laste gelegde uitingen heeft gedaan.

De Hoge Raad overweegt dat het hof een voorwaardelijk verzoek van de verdediging om een deskundige te benoemen, heeft afgewezen. De Hoge Raad overweegt dat uit de motivering van deze afwijzing blijkt dat het hof na de sluiting van het onderzoek op de terechtzitting het filmfragment in raadkamer nogmaals heeft bekeken en beluisterd. Het hof heeft daarbij gebruik gemaakt van hoofdtelefoons en het heeft kennelijk pas toen de als bewijsmiddel gebruikte eigen waarneming gedaan en vastgesteld dat de verdachte de in dat bewijsmiddel weergegeven uitingen heeft gedaan. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting blijkt echter niet dat tijdens het onderzoek op de terechtzitting het daar vertoonde filmfragment op dezelfde manier – met hoofdtelefoons – is beluisterd en ook niet dat aan de orde is gesteld dat het hof na sluiting van het onderzoek op de terechtzitting zou (kunnen) overgaan tot het op die manier beluisteren van het filmfragment. Over die werkwijze hebben de verdediging en de vertegenwoordiger van het openbaar ministerie zich dus ook niet kunnen uitlaten. De Hoge Raad oordeelt dat het hof onder deze omstandigheden, gelet op hetgeen is vooropgesteld, de in het bewijsmiddel weergegeven eigen waarneming niet voor het bewijs had mogen

gebruiken.

J.H.J. Verbaan, juni 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:920

Zaaknummer: 21/03376

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers, A.E.M. Röttgering, C. Caminada en T. Kooijmans

Advocaten: D. Bektesevic

Wetsartikelen: 339 Sv, 340 Sv en 285 Sr

RECHTSPRAAK

Gebruik leugenachtige verklaring gedaan voor het bewijs.

Gebruik leugenachtige verklaring gedaan voor het bewijs.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie brandstichting, het voorhanden hebben van een wapen en munitie en het doen van valse aangifte is bewezen verklaard, over, kort gezegd, het gebruik voor het bewijs van de door het hof als kennelijk leugenachtig aangemerkte verklaring van de verdachte.

Het hof heeft in het bijzonder overwogen dat uit het dossier volgt dat in de nacht van 23 op 24 mei 2013 brand uitgebroken is in de sportschool waarvan verdachte destijds, samen met zijn partner, de eigenaar was. Verdachte werd die nacht door de gealarmeerde hulpdiensten op het platte dak van de sportschool aangetroffen. Hij had drie schotwonden. Door verdachte is aangifte gedaan van poging tot moord dan wel doodslag en brandstichting in zijn sportschool. Verdachte heeft – kort samengevat – verklaard dat hij een pistool op zijn hoofd kreeg toen hij kort na middernacht de sportschool wilde verlaten. Hij werd door twee mannen gedwongen om de sportschool weer naar binnen te gaan. Hij is toen, na een poging de man met het wapen te overmeesteren, driemaal beschoten: in zijn linkerflank, zijn linkerbovenarm en zijn rechterkuit. Vervolgens is hij vastgebonden met tiewraps. Verdachte kreeg tiewraps om zijn polsen en om zijn enkels. De andere man sprenkelde benzine in de sportschool. De mannen verlieten vervolgens de sportschool. Verdachte heeft de tiewraps om zijn polsen doorgesneden aan een gebroken spiegel. De tiewraps om zijn enkels heeft hij kapot getrokken. Hij is vervolgens over de balie gesprongen en via de deur achter de balie het balkon opgegaan. In de sportschool woedde toen brand.

Het hof bezigt de hiervoor bedoelde verklaring van de verdachte tot het bewijs, nu deze verklaring van de verdachte kennelijk leugenachtig is en afgelegd om de waarheid te bemantelen. Het hof beoordeelt de verklaring van de verdachte als kennelijk leugenachtig voor zover deze verklaring inhoudt dat anderen verantwoordelijk zijn voor de brandstichting in zijn sportschool en het beschieten van verdachte. Die kennelijke leugenachtigheid blijkt uit de volgende feiten en omstandigheden.

Ten eerste is de verklaring van verdachte dat hij op 23 mei 2013 om ongeveer 21:20 uur in zijn sportschool te Groningen was en daar is gebleven tot circa 00:15 uur, in strijd met de verkeersgegevens van zijn telefoon. Daaruit blijkt immers dat de telefoon van verdachte tussen 23.30 uur en 00:35 uur in Friesland (Joure, Terband en Heerenveen) was. Op 24 mei 2013 00:35:15 was de telefoon weer terug in Groningen. Verdachte heeft verklaard dat hij de gehele avond van 23 mei 2013 in het bezit was van zijn telefoon. Het hof gaat er aldus van uit dat verdachte de avond van 23 mei 2013 in Friesland is geweest, hetgeen in strijd is met zijn verklaring.

Ten tweede zijn de bevindingen van de politie op het plaats delict in strijd met verdachtes verklaringen. In de sportschool zijn vijf hulzen en vijf kogels aangetroffen. Op het dak van de sportschool is één kogel aangetroffen. Gelet op de bevindingen van het NFI gaat het hof ervan uit dat deze kogels met het aangetroffen wapen zijn verschoten. Verdachte heeft echter steeds verklaard dat de schutter slechts drie keer heeft geschoten. Deze verklaring is aldus in strijd met de bevindingen van de politie op het plaats delict. Ook de schotbaan van de kogel die is aangetroffen in het kastje achter de balie kan niet worden gerijmd met de verklaring van verdachte. Van die kogel is vastgesteld dat deze vlak voor de balie of direct achter de balie werd afgevuurd. Verdachte heeft aan de hand van een door hem getekende plattegrond van de bovenverdieping verklaard dat hij zich tussen de balie en de muur met de spiegels bevond toen hij werd beschoten. Deze spiegels stonden naast de balie. Deze verklaring rijmt op geen enkele wijze met de schotbaan van de aangetroffen kogel in het kastje achter de balie.

Ten derde zijn de bevindingen met betrekking tot de tiewraps in strijd met verdachtes verklaring. Verdachte heeft verklaard dat er tiewraps om zijn polsen en enkels zijn gebonden. Er zaten meerdere tiewraps aan elkaar. Het waren witte/lichtkleurige tiewraps. Verdachte heeft verklaard dat hij de tiewraps bij de spiegels in de buurt van de balie heeft losgemaakt. Hij heeft verder niets met de tiewraps gedaan. De politie heeft op de vloer, tussen de balie en de blauwe stoel, twee witte tiewraps gevonden. Ook op het werkblad van de balie, op het uiteinde en op de vloer voor de balie heeft de politie twee witte tiewraps gevonden. Op die plek in de sportschool zijn verder geen andere tiewraps aangetroffen. Op die plek heeft ook geen brand gewoed. De politie heeft aldus op de plek die verdachte heeft aangewezen als de plek waar hij de tiewraps heeft afgedaan, ook daadwerkelijk tiewraps aangetroffen, alsmede in de directe nabijheid van deze plek. Die tiewraps voldoen ook aan de beschrijving die verdachte daarvan heeft gegeven: het ging om twee of drie witte tiewraps aan elkaar. Op die tiewraps is ook DNA van verdachte aangetroffen. Het kan niet anders dan dat dat de tiewraps betreffen waarmee verdachte claimt gebonden te zijn geweest. Uit onderzoek van het NFI is vervolgens gebleken dat die tiewraps nooit als een gesloten lus aan elkaar hebben gezeten en dat het dus onmogelijk is dat verdachte hiermee is vastgebonden geweest en het derhalve niet

noodzakelijk was om deze tiewraps door te snijden dan wel los te trappen.

De onderzoeksresultaten zijn aldus niet te rijmen met fundamentele onderdelen van de verklaring van verdachte.

De verdediging heeft (onder meer) gewezen op de getuigenverklaring van betrokkene waaruit zou blijken dat er twee mannen in of bij de sportschool aanwezig waren op het moment van de schietpartij. De getuige heeft onder meer verklaard dat ze op 24 mei 2013 omstreeks 01:30 uur twee mannenstemmen heeft gehoord, waarbij de ene man zachter sprak dan de andere man en zij bij een van de twee mannen een accent hoorde zoals zij dat wel eens hoorde bij negroïde mannen. De getuige heeft geen personen gezien.

Het hof overweegt ten aanzien hiervan dat deze getuige op honderden meters afstand van de sportschool woont en er tussen de woning en de sportschool niet alleen meerdere gebouwen staan maar ook een N-weg ligt terwijl daarnaast de inhoud van haar verklaring zodanig vaag en onbepaald is, dat het hof aan deze verklaring geen waarde toekent met betrekking tot het gebeuren in de sportschool in de nacht van 23 op 24 mei 2013.

Gelet op de reeds als leugenachtig geduide verklaring van verdachte en op de omstandigheid dat verdachte tijd en gelegenheid had zelf brand te stichten in de sportschool, terwijl er, buiten het scenario van verdachte, geen aanwijzingen zijn voor de aanwezigheid van anderen dan verdachte in de sportschool op het moment van het uitbreken van de brand, brengt het hof tot de conclusie dat het niet anders kan dan dat verdachte zelf degene is geweest die de brand heeft gesticht.

Een en ander betekent dat het voorts niet anders kan dan dat verdachte degene is geweest die het wapen voorhanden heeft gehad en daarmee zichzelf heeft beschoten. Uit het voorgaande volgt ten slotte ook dat ook het ten laste gelegde doen van valse aangifte, wettig en overtuigend kan worden bewezen.

Het dossier bevat een grote hoeveelheid informatie over omstandigheden die zowel door de verdediging als door het openbaar ministerie zijn genoemd ter ondersteuning van het door hun ingenomen standpunt. Dit betreffen met name de veranderingen in de verklaring van verdachte, de plaats van aantreffen van DNA op het wapen waarmee geschoten is, de aard en plaats van de verwondingen aan het lichaam van verdachte, het aantreffen van brandversnellende stoffen in de rechterschoen van verdachte, het duiden van de geluiden waarover buurtbewoners hebben verklaard, de buiten aangetroffen aansteker met daarop DNA waarvan gesteld kan worden dat het van verdachte afkomstig is en ten slotte de financiële toestand waarin het bedrijf van verdachte zich bevond.

Het hof concludeert ten aanzien van al die omstandigheden dat er niet meer over valt te zeggen dan dat zij voor meerderlei uitleg vatbaar zijn, in die zin dat zij zowel verklaard zouden kunnen worden binnen het scenario van het openbaar ministerie als binnen het scenario van de verdediging. Het hof concludeert echter ook dat deze omstandigheden niets afdoen aan de leugenachtigheid van de verklaring van verdachte en de bewijsbaarheid van de ten laste gelegde feiten op basis van de hierboven uitgewerkte bewijsmiddelen. Deze omstandigheden kunnen om die reden dan ook verder onbesproken blijven.

De Hoge Raad overweegt dat hij in ECLI:NL:HR:2022:1864 ingegaan is op het bij het oordeel over de bewezenverklaring betrekken van een onaannemelijke of onwaar gebleken verklaring van de verdachte. Daarin is uiteengezet dat het niet uitgesloten is dat de rechter een onwaar gebleken verklaring van de verdachte als bewijsmiddel gebruikt. Over het gebruik van zo'n kennelijk leugenachtige verklaring van de verdachte is daarbij onder meer overwogen dat de rechtspraak van de Hoge Raad hierover inhoudt dat het om een verklaring van de verdachte moet gaan die naar het oordeel van de rechter kennelijk leugenachtig is en is afgelegd om de waarheid te verhullen. Het oordeel dat van zo'n verklaring sprake is, moet voldoende grondslag vinden in vastgestelde feiten en omstandigheden die zijn opgenomen in een of meer andere voor het bewijs gebruikte bewijsmiddelen. Tot deze andere bewijsmiddelen kunnen echter niet worden gerekend bewijsmiddelen die verklaringen van de verdachte zelf inhouden, dan wel verklaringen van andere personen betreffen die alleen weergeven wat de verdachte hun heeft meegedeeld. Ook de omstandigheid dat de verdachte heeft geweigerd over een bepaald punt een verklaring te geven, kan niet mede ten grondslag worden gelegd aan het oordeel dat de voor het bewijs gebruikte verklaring van de verdachte kennelijk leugenachtig is en is afgelegd om de waarheid te verhullen (vgl. ECLI:NL:HR:2017:467). Deze rechtspraak heeft overigens niet zonder meer betrekking op gevallen waarin de onwaarheid van de verklaring zelf het te bewijzen bestanddeel is, zoals bij het doen van valse aangifte of het afleggen van een valse verklaring onder ede (art. 188 Sr en 207 Sr).

De Hoge Raad overweegt dat met de formulering dat het moet gaan om een verklaring van de verdachte die 'kennelijk leugenachtig is en afgelegd om de waarheid te verhullen', tot uitdrukking wordt gebracht dat het afleggen door de verdachte van een verklaring die onverenigbaar is met de uit een of meer andere gebruikte bewijsmiddelen blijkende feiten en omstandigheden, in het concrete geval als een voor het aannemen van de bewezenverklaring relevante omstandigheid moet kunnen worden aangemerkt. Dat de verdachte een kennelijk leugenachtige verklaring heeft afgelegd, kan vooral van belang zijn voor de betekenis die de rechter aan de overige bewijsmiddelen toekent.

Het oordeel dat de bewezenverklaring mede op grond van het gebruik van een kennelijk leugenachtige verklaring als bewijsmiddel kan worden aangenomen, moet door de rechter

nader worden gemotiveerd. In die motivering moet, mede gelet hetgeen is overwogen, tot uitdrukking komen: (i) welke door de verdachte afgelegde verklaring of welke onderdelen van die verklaring door de rechter als kennelijk leugenachtig wordt of worden aangemerkt; (ii) op welke door de rechter vastgestelde feiten en omstandigheden het oordeel berust dat de betreffende verklaring van de verdachte niet alleen onverenigbaar is met die feiten en omstandigheden maar ook als kennelijk leugenachtig moet worden beschouwd; en (iii) wat de relevantie is voor de bewijsvoering als geheel en dus voor het aannemen van de bewezenverklaring van de omstandigheid dat de verdachte op een bepaald punt kennelijk leugenachtig heeft verklaard.

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat in de nacht van 23 op 24 mei 2013 brand uitgebroken is in een sportschool in Groningen waarvan de verdachte destijds een van de eigenaren was. De verdachte werd die nacht door gealarmeerde hulpdiensten op het platte dak van de sportschool aangetroffen met drie schotwonden. De verdachte heeft aangifte gedaan van poging tot moord dan wel doodslag en brandstichting in zijn sportschool. De verdachte heeft daarover – kort samengevat – verklaard dat hij een pistool op zijn hoofd kreeg toen hij kort na middernacht de sportschool wilde verlaten en door twee mannen werd gedwongen de sportschool weer binnen te gaan. Hij is toen driemaal beschoten en vervolgens vastgebonden met tiewraps. De andere man sprenkelde benzine in de sportschool. De mannen verlieten vervolgens de sportschool. De verdachte heeft de tiewraps om zijn polsen doorgesneden aan een gebroken spiegel en de tiewraps om zijn enkels kapot getrokken. Hij is daarna het balkon opgegaan. Op dat moment woedde in de sportschool brand.

Het hof heeft geoordeeld dat deze verklaring van de verdachte, voor zover deze inhoudt dat anderen verantwoordelijk zijn voor de brandstichting in de sportschool en het beschieten van de verdachte, moet worden aangemerkt als kennelijk leugenachtig en afgelegd om de waarheid te verhullen. Het hof heeft daaraan ten grondslag gelegd dat om drie redenen de onderzoeksresultaten niet zijn te rijmen met fundamentele onderdelen van wat de verdachte heeft verklaard. Ten eerste blijkt uit de verkeergegevens van de telefoon van de verdachte dat hij tussen 23:30 uur tot 00:35 uur in Friesland in plaats van in Groningen was, en dus niet dat hij van ongeveer 21:20 uur tot 00:15 uur steeds in de sportschool was. Ten tweede heeft het hof vastgesteld dat in de sportschool vijf kogels zijn aangetroffen en op het dak van de sportschool nog één kogel is aangetroffen, terwijl de verdachte heeft verklaard drie keer te zijn beschoten, en verder dat de gereconstrueerde schotbaan van één van de kogels die is aangetroffen niet past bij de verklaring van de verdachte over de plek waar hij zou zijn beschoten. Ten derde volgt uit onderzoek van het NFI dat de aangetroffen tiewraps waarmee de verdachte claimt vastgebonden te zijn geweest en waarvan hij zich daarna zou hebben bevrijd door die door te snijden en los te trappen, nooit als een gesloten lus aan elkaar hebben gezeten en dat het

daarom onmogelijk is dat de verdachte hiermee vastgebonden is geweest. Het was dus ook niet noodzakelijk om deze tiewraps door te snijden dan wel los te trappen.

De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat de verklaring van de verdachte als kennelijk leugenachtige verklaring voor het bewijs kan worden gebruikt, gelet op hetgeen is vooropgesteld, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend is gemotiveerd. Het hof heeft in zijn overwegingen gedetailleerd aangegeven welke onderdelen van de door de verdachte afgelegde verklaring als kennelijk leugenachtig moeten worden aangemerkt en op welke uit de bewijsvoering blijkende feiten en omstandigheden zijn oordeel berust dat die verklaring niet alleen onverenigbaar is met die feiten en omstandigheden, maar ook als kennelijk leugenachtig moet worden beschouwd. Daarbij is in het bijzonder van belang dat de door het hof vastgestelde discrepanties tussen die verklaring en de door het hof besproken onderzoeksbevindingen van zodanige aard zijn dat deze zich niet verdragen met (bijvoorbeeld) een vergissing. Het hof heeft verder in verband met de relevantie van de omschreven discrepanties voor de bewijsvoering in aanmerking genomen dat de verdachte zelf tijd en gelegenheid had om brand te stichten en dat er geen aanwijzingen zijn voor de aanwezigheid van anderen, zodat het – gelet op de uit de bewijsvoering blijkende feiten en omstandigheden in samenhang met de door de verdachte afgelegde kennelijk leugenachtige verklaring – niet anders kan dan dat de verdachte degene is geweest die brand heeft gesticht, zichzelf heeft beschoten en een valse aangifte heeft gedaan. De Hoge Raad overweegt dat het hof ook verder de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd heeft.

J.H.J. Verbaan, juni 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:945

Zaaknummer: 21/03120

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 157 Sr, 26 WWM, 188Sr, 338 Sv en 339 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsminimum en werven voor gewapende strijd.

Bewijsminimum en werven voor gewapende strijd.

Het derde en vierde cassatiemiddel

Het derde cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 Sv de bewezenverklaring ten aanzien van [betrokkene 4] uitsluitend heeft doen steunen op zijn verklaringen. Het vierde cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 Sv de bewezenverklaring ten aanzien van [betrokkene 6] uitsluitend heeft doen steunen op zijn verklaringen. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv kan het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling heeft betrekking op de tenlastelegging in haar geheel en niet op een onderdeel daarvan. Zij beoogt de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing te waarborgen, in die zin dat artikel 342 lid 2 Sv de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen als de door één getuige naar voren gebrachte feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd. (Vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452.)

In dit geval kan niet worden gezegd dat de voor het bewijs gebruikte verklaringen van de getuige [betrokkene 4] en de getuige [betrokkene 6] onvoldoende steun vinden in het overige bewijsmateriaal. Het hof heeft immers in de bewijsvoering ook betrokken de inhoud van de onder de verdachte in beslag genomen USB-stick, laptop en cd, alsmede de verklaringen van de getuigen [betrokkene 8] en [betrokkene 7]. Daarnaast ondersteunen de verklaringen van de getuigen [betrokkene 4] en [betrokkene 6] elkaar wat betreft het propageren door de

verdachte van zijn radicale gedachtegoed. Van schending van artikel 342 lid 2 Sv is daarom geen sprake.

De cassatiemiddelen falen.

Het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring, voor zover deze inhoudt dat de verdachte [betrokkene 6] 'heeft geworven voor de gewapende strijd', niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 205 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende woorden 'heeft geworven voor de gewapende strijd' zijn gebruikt in de betekenis die deze woorden hebben in die bepaling. Zoals uitdrukkelijk is verwoord in de wetsgeschiedenis volstaat voor het ontstaan van strafrechtelijke aansprakelijkheid ter zake van artikel 205 lid 1 Sr het enkele ronselen van personen voor – onder meer – de gewapende strijd. Daarbij komt het dus aan op de gedraging van degene die werft, zonder dat op zichzelf van belang is hoe degene die wordt geworven, op dat moment tegenover die strijd staat, en of het werven resultaat heeft of niet. (Vgl. HR 15 november 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP7585, r.o. 2.3.)

Het hof heeft in zijn bewijsvoering het volgende vastgesteld. De verdachte hing de ideologie van IS aan. IS wordt gezien als een terroristische organisatie, waarin dagelijks geweld wordt gebruikt, verheerlijkt en gepredikt. Die organisatie maakt deel uit van de strijd tegen het Syrische regime. De verdachte heeft [betrokkene 6] een magazine van IS getoond, zich tegenover [betrokkene 6] positief uitgelaten over dit magazine en [betrokkene 6] aangeraden dit magazine te lezen. Daarnaast heeft de verdachte [betrokkene 6] beelden laten zien van onthoofdingen in Syrië. Verder heeft de verdachte tegen [betrokkene 6] gezegd dat in Syrië onschuldige mensen werden vermoord, dat zij, als moslims, iets moesten doen aan de onder andere door Amerika en het regime van Syrië veroorzaakte ellende in Syrië, dat [betrokkene 6] juist in Syrië, waar IS heerste, zijn geloof zou kunnen praktiseren, en dat Abu Bakr al Baghdadi 'DE leider' was van IS. Aan deze vaststellingen heeft het hof niet onbegrijpelijk de conclusie verbonden dat de verdachte in een geleidelijk proces van beïnvloeding op [betrokkene 6] heeft ingepraat door zijn gedachtegoed prijs te geven, te verdedigen en kracht bij te zetten met propagandamateriaal, dat onder meer inhoudt dat IS en de jihad in Syrië goed waren, en [betrokkene 6] beeldmateriaal heeft laten zien om hem te overtuigen.

Het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte [betrokkene 6] heeft bespeeld met behulp van communicatiemiddelen, hem heeft beïnvloed en hem ideologisch rijp heeft gemaakt, een en ander om hem te bewegen tot aansluiting bij de gewapende, terroristische

strijd, en zo [betrokkene 6] 'heeft geworven voor de gewapende strijd' in de zin van artikel 205 lid 1 Sr getuigt – mede gelet op de wetsgeschiedenis – niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Anders dan in de toelichting op het cassatiemiddel is betoogd, doet daaraan niet af dat het hof niet is ingegaan op de wijze waarop het handelen van de verdachte door [betrokkene 6] werd ervaren.

Het cassatiemiddel faalt.

De overige cassatiemiddelen worden met een aan artikel 81 RO ontleende motivering verworpen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:819

Zaaknummer: 21/03729

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en T.B. Trotman

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Poging tot ambtsdwang?

Poging tot ambtsdwang?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof het door de verdachte uitspreken van de bewezen verklaarde woorden ontoereikend gemotiveerd heeft aangemerkt als 'bedreiging met enige andere feitelijkheid' als bedoeld in artikel 179 Sr. Het voert daartoe aan dat de verdachte het recht heeft een klacht in te dienen over het optreden van een politieambtenaar.

Het hof heeft vastgesteld dat de minderjarige zoon van de verdachte, na een achtervolging en een aanrijding tussen diens scooter en het dienstvoertuig van de aangever, politieambtenaar [verbalisant 1], vanwege een alcoholindicatie is aangehouden en naar het politiebureau is overgebracht. [verbalisant 1] heeft daar telefonisch contact opgenomen met de verdachte om hem ervan op de hoogte te stellen dat zijn zoon vanwege een verdenking van het rijden onder invloed op het politiebureau verbleef. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verdachte – die zelf in het verleden werkzaam was bij de politie en bekend is met de vervelende en belastende consequenties van een intern onderzoek – vervolgens tegen [verbalisant 1] heeft gezegd dat hij over de aanrijding geen zaak zal beginnen, als [verbalisant 1] zijn zoon laat gaan zonder te blazen, en dat de verdachte daarmee aanzienlijke psychische druk op [verbalisant 1] heeft uitgeoefend.

In aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de mededeling van de verdachte aan [verbalisant 1] dat die [verbalisant 1] de zoon van de verdachte moest 'laten gaan zonder hem te laten blazen', door de verdachte werd gedaan tezamen met zijn aankondiging dat hij in dat geval 'geen zaak' tegen [verbalisant 1] over de aanrijding zou beginnen en dat [verbalisant 1] zich door die mededeling 'in een hoek gedrukt' voelde, getuigt het oordeel van het hof dat de door de verdachte geuite bewoordingen een 'bedreiging met een andere feitelijkheid' opleveren, mede in het licht van de wetsgeschiedenis, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het toereikend gemotiveerd. De omstandigheid dat de verdachte – zoals ieder ander – de mogelijkheid had desgewenst een klacht in te dienen naar aanleiding van het optreden van een politieambtenaar, maakt dat niet anders.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:854

Zaaknummer: 21/04142

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: D. Bektesevic

Wetsartikelen: 179 Sr

RECHTSPRAAK

Verduistering van leaseauto's?

Verduistering van leaseauto's?

Het cassatiemiddel klaagt dat de onder 2 bewezen verklaarde verduistering van twee leaseauto's, voor zover die inhoudt dat de verdachte zich de twee auto's wederrechtelijk heeft toegeëigend, ontoereikend is gemotiveerd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 321 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip 'zich wederrechtelijk toe-eigenen' is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling. Van zodanig toe-eigenen is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. onder meer HR 24 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC8253).

Uit de bewijsvoering volgt kort gezegd dat de verdachte als bestuurder van [A] B.V. twee keer een leaseovereenkomst heeft gesloten en getekend met [F] B.V. In de leaseovereenkomsten staat de verdachte als bestuurder van de auto's vermeld. De maandelijkse leasetermijnen zijn niet voldaan en de auto's zijn niet ingeleverd, ook niet na meerdere aanmaningen. Hieruit kan echter niet zonder meer volgen dat de verdachte zich de desbetreffende auto's wederrechtelijk heeft toegeëigend in de hiervoor bedoelde zin. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:853

Zaaknummer: 21/03608

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en C.N. Dalebout

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: